

ERIN HUNTER

Întoarcerea în Sălbăticie
EXPLORATORII
Insula umbrelor

Cartea a VII-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

CAPITOLUL 1

Lusa

Pe măsură ce înainta pe plaja acoperită de zăpadă, Lusa devenea tot mai nerăbdătoare. Întinderea aceea de gheață, netedă și strălucitoare, părea nesfârșită, pierzându-se undeva la orizont. Ea nu trebuia să se afle în astfel de ținuturi – niciun urs negru nu și-ar fi făcut vreodată cămin aici. Cu toate acestea, iat-o, înaintând hotărâtă pe banchiză, alături de un urs brun și alți doi albi. Ujurak nu mai era printre ei, însă Yakone, ursul alb de pe Insula Stelelor, li se alăturase Lusei, lui Kallik și lui Toklo. Erau tot patru urși care se îmbarcaseră într-o nouă aventură. O călătorie care pentru trei dintre ei avea să însemne reîntoarcerea acasă.

Aruncând o privire peste umăr, Lusa zări crestele joase ale Insulei Stelelor profilându-se, întunecate, sub norii liliachii. Contururile urșilor albi care locuiau acolo deveneau tot mai mici cu fiecare pas.

„Rămâneți cu bine“, spuse ea cu o urmă de regret, gândindu-se că nu avea să îi mai vadă niciodată.

Locul ei era printre copaci, printre frunzele verzi ale acestora, prin iarba mângâiată de razele calde ale soarelui – undeva

departe, foarte departe de acest loc al ghețurilor și al vânturilor aspre.

Lusa se întreba dacă și Yakone simțea vreo urmă de regret. Urșii de pe Insula Stelelor erau familia lui. Cu toate acestea, alesese să îi părăsească, dorindu-și să rămână alături de Kallik. Însă acum îl văzu înaintând hotărât alături de ursoaica albă, iar blana lui ciudată, cu nuanțe roșiatice, strălucea în lumina zorilor. Yakone nici măcar nu privise înapoi.

Toklo era în fața grupului, mergând cu capul aplecat. Părea epuizat, însă Lusa știa că nu din cauza oboselii se deplasa atât de greu.

„Suferă din cauză că Ujurak nu mai e printre noi“, își zise ea.

Prietenul lor murise încercând să îi salveze de o avalanșă. Și Lusa suferea din pricina pierderii, însă ea avea convingerea că, de fapt, viața lui Ujurak nu se sfârșise – nu cu adevărat. Conturul extrem de familiar al ursului care îi călăuzise până la Insula Stelelor se vedea acum pe cer, având stele presărate prin blană. Acesta plutea peste întinderea înzăpezită și se înălța către cer în compania mamei lui, Silaluk. Doi urși celești desenând felurite forme pe cer, pentru totdeauna, urmând cercul infinit al lui Arcturus, steaua fixă. Lusa știa că Ujurak avea să rămână pe vecie în compania acestora. Dar nu știa dacă și Toklo gândea la fel. Simți o strângere de inimă, dorindu-și să poată face ceva pentru el.

„Poate dacă i-aș distra puțin atenția...”

— Hei, Toklo, îl strigă ea, depășindu-i pe Kallik și pe Yakone și ajungând lângă ursul grizzly. Nu crezi că ar trebui să încercăm să vânăm ceva?

Toklo tresări, de parcă vocea Lusei l-ar fi readus brusc cu picioarele pe pământ, de parcă în tot acest timp ar fi fost cu gândul în altă parte.

— Ce?!

— Te-am întrebat dacă nu crezi că ar fi momentul să pornim la vânătoare.

Fiind atât de aproape de mal, aveau șanse destul de mari să prindă o focă ieșită pe banchiză sau chiar o morskă tânără.

Toklo se opri și îi aruncă Lusei o scurtă privire.

— Nu. În curând se va întuneca. Trebuie să ne continuăm drumul cât putem.

„După care va fi prea întuneric pentru vânătoare“, îl completă Lusa în sinea ei. Nu era momentul pentru o cearță. Tot ce voia era să-l facă să se gândească și la altceva, nu doar la prietenul lor pe care îl pierduseră.

— Crezi că se odihnesc vreodată pe gheață găștele? întrebă Lusa.

De data aceasta, Toklo nici măcar nu se deranjă să se uite la ea.

— Măi, creier de albină! spuse el pe un ton tăios. De ce ar face una ca asta? Găștele își iau hrana *de pe* uscat, zise el grăbind pasul și sperând să o lase pe Lusa în urmă.

Ursoaica îl privi abătută cum se îndepărtează. De cele mai multe ori când Toklo era morocănos, se străduia să-l înveselească sau îl lua peste picior. Însă, de data aceasta, ursul grizzly suferea prea mult ca să poată să îi distragă atenția în vreun fel.

„Mai bine îl las în pace“, hotărî ea. „Cel puțin pentru moment.“

În vreme ce Insula Stelelor se pierdea în depărtare, peste ziua scurtă a Anotimpului Cerului-Înzăpezit începură să se întindă umbre dinspre ghețuri până înghițiră toată acea lume albă. Când Lusa aruncă o privire în urmă, constată că, odată cu lăsarea nopții, contururile dealurilor care îi deveniseră atât de familiare dispăruseră. Spiritele își făcură apariția pe bolta cerească, în vreme ce luna argintie plutea deasupra orizontului asemenea unei gheare strălucitoare. Urșii își croiau drum printre troienele care scliffeau în lumina slabă a acesteia, înălțându-și spinările lor albe, pline de zăpada pe care o spulbera vântul acela pătrunzător, transformându-se în niște forme ciudate – singurele forme de viață de pe toată acea întindere.

— Ar trebui să ne oprim și să înnoptăm, îi anunță Kallik pe ceilalți, oprindu-se lângă un troian înalt. Locul ăsta pare ideal pentru a săpa un bârlog.

— Te ajut eu, se oferi Yakone, care se și apucă să scurme.

Lusa îi urmări pe cei doi urși albi cum săpau cu elan. Aceasta era prima noapte pe care Yakone urma să o petreacă departe de propria familie, departe de locul în care crescuse. Cu toate acestea, nu părea defel îngândurat. Dimpotrivă, cu un entuziasm debordant, o ajuta pe Kallik să sape un adăpost care să îi ferească pe toți patru de vântul acela aspru și, pe măsură ce dădeau la o parte zăpada aceea cu și mai multă energie, capetele lor se apropiau tot mai mult. Yakone spuse ceva, făcând-o pe Kallik să râdă, care îi aruncă în față niște zăpadă în joacă.

Lusa se întoarse cu spatele, pentru că nu voia să tragă cu urechea. Îl surprinse pe Toklo care stătea singur ceva mai încolo și se uita la cei doi, așa că se întristă din nou.

După o clipă, Toklo se întoarse, ridicându-și privirea către stele.

Urmându-i exemplul, Lusa descoperi conturul strălucitor al lui Silaluk, Marea Ursoaică, iar lângă aceasta, pe cel al Micului Urs, Ujurak. Văzându-i, Lusa se simți în siguranță, știa că prietenul lor îi veghea în permanență. Prezența lui celestă o făcu să uite de tristețea care i se strecurase în suflet.

Dar Toklo nu putea fi alinat. Tot ce știa era că prietenul lui, celălalt urs brun, cel care îl însoțise în această călătorie lungă, îl părăsise. Observându-i privirea sumbră, Lusa își dădu seama cât de singur se simțea prietenul lor acum – suferința lui era atât de evidentă.

— Suntem aici, Toklo, îi șopti ea, prea încet ca să poată fi auzită de marele urs brun. *Nu ești singur.*

Știa că Toklo fusese mai apropiat de Ujurak decât ea și decât Kallik. El își luase responsabilitatea de a-l proteja pe micul urs brun.

„Când Ujurak a murit, Toklo s-a învinovățit pentru asta“, gândi Lusa. „Dar nu e adevărat. Cum am putea să-l facem să înțeleagă acest lucru?“

Auzi în spatele ei glasul vesel al lui Kallik:

— Bârlogul este aproape gata!

Se întoarse și o văzu pe ursoaica albă ieșind din bârlogul pe care tocmai îl terminase de săpat împreună cu Yakone. Kallik se scutură, răspândind în jur mici bulgări de zăpadă.

— Ești bine, Lusa? întrebă ea. Pari îngrijorată.

Lusa aruncă o privire în direcția lui Toklo, care continua să se uite la stele.

— Îi e dor de Ujurak. Mi-aș dori să știu ce i-aș putea spune.

Kallik se uită și ea la Toklo, după care clătină din cap, în ochii ei putându-se citi o urmă de exasperare.

— Tuturor ne e dor de Ujurak! răspunse ea. Dar noi știm că nu a murit cu adevărat.

— Toklo nu vede lucrurile la fel, îi atrase Lusa atenția.

— Știu, spuse Kallik pe un ton mai blând. Ne este greu fără Ujurak. Dar gândește-te la tot ce am făcut împreună! Am distrus sonda de țitei și am readus spiritele pe pământ, pentru ca Sălbăticia să fie din nou ferită de pericole. Toklo ar trebui să-și amintească toate aceste lucruri.

— Singurul lucru pe care Toklo și-l amintește este faptul că Ujurak și-a sacrificat viața pentru noi.

Chiar atunci ieși și Yakone din bârlog, împingând grămezile de zăpadă proaspăt săpată cu labele lui puternice. Kallik se apropie de el, după care îi aruncă Lusei o privire peste umăr.

— Ujurak a plecat acasă, spuse ea. Acum e fericit alături de mama lui. Nimeni – nici măcar Toklo – nu ar trebui să-și facă griji din cauza asta.

Lusa clătină din cap.

„Nu e atât de simplu pe cât crede Kallik“, își spuse ea. „Dar nici cum crede Toklo. Cu toate că nu mai e cu noi pe pământ, cred mai avem multe de învățat de la Ujurak.“

Lusa fu brusc trezită de mișcările făcute de ceilalți și simți cum o ia frigul dintr-odată. Mormăi nemulțumită și își acoperi botul cu labele. Își dorea să se arunce din nou în brațele somnului, care în clipa aceea o învăluia asemenea unei ape calde, întunecate. Începu să audă sunet de valuri

în depărtare, cufundându-se, treptat, într-un somn tot mai adânc.

— Lusa!

Micuța ursoaică neagră simți o împunsătură în spate. Se strădui să deschidă ochii și imediat o zări pe Kallik care o privea de deasupra.

— Lusa, trezește-te!

Apoi văzu cum prin intrarea bârlogului se strecură o lumină slabă și își dădu seama că se crăpa de ziua. Yakone și Toklo își părăsiseră deja culcușurile, lăsând în urma lor două adâncituri de zăpadă bătătorită. Căscă prelung, se ridică în picioare și o urmă pe Kallik afară. Yakone se afla chiar lângă intrarea în bârlog, iar Toklo, la câteva lungimi de urs distanță.

— Scuze, bâigui Lusa. Iar este de vină somnul-cel-lung. Mi-e tare greu să rămân trează...

În timpul lunilor reci, întunecate, ale ciclului solar se lupta foarte mult cu tendința firească de a hiberna. Apetitul i se diminuase simțitor – mai ales în ultima perioadă, în care nu prea avuseseră ce să vâneze, în afara de carnea aceea grasă de focă – iar somnul îi devenea tot mai adânc. Lusa ducea dorul zilelor lungi, în care puteau să călătorească și să vâneze mai mult. Numai în acele zile ar fi putut sta mai mult trează.

— Dă-ți cu puțină zăpadă pe față, îi sugera Yakone. Asta ar trebui să te trezească de-a binelea.

Neîncrezătoare, Lusa făcu un bulgăre de zăpadă și își frecă ochii și botul. Își mai reveni, cu toate că încă își simțea labelle grele și stângace.

— Mulțumesc. Acum e un pic mai bine, îi spuse ea lui Yakone.

— Va trebui să vânam ceva înainte de a ne aventura mai departe, spuse Kallik, simțind cum îi chiorăie mâțele de foame.

— Cred că există destule foci prin aceste locuri, mormăi Toklo.

— Da, nu ar trebui să căutăm prea mult până să găsim o răsuflătoare, confirmă Yakone. Puteți să vă bazați pe mine și pe Kallik.

„Yakone nu știe cât de mult îl pot enerva pe Toklo asemenea cuvinte“, zise Lusa, dându-și ochii peste cap.

Ursului brun nu îi plăcea să depindă de alții atunci când trebuia să găsească mâncare sau adăpost. Lusa se uită îngrijorată la el, așteptându-se să îl vadă mârâind nemulțumit sau adresându-i lui Yakone câteva vorbe usturătoare, însă Toklo nu spuse nimic. Îi aruncă o privire scurtă masculului alb, după care se întoarse, îndepărtându-se de bârlog. Kallik și Yakone făcură un scurt schimb de priviri, apoi se luară după el, urmați de Lusa, care încă se străduia să-și alunge somnul și să-și facă labelle leneșe s-o asculte.

După câteva lungimi de urs, troienele se răriră, făcând loc unei zone în care ghețurile erau ceva mai netede, iar călătorii puteau să vadă, astfel, orizontul. În fața lor se zăreau contururile unei alte insule, prea îndepărtate însă pentru ca Lusa să-și poată da seama cât de mare era, de fapt.

— Acolo! strigă Yakone arătând cu laba.

Urmându-i privirea, Lusa zări o pată neagră, care nu putea fi altceva decât o răsuflătoare de focă. Kallik și Yakone se și repeziseră în direcția aceea.

— În curând vom prinde o focă! îi spuse Kallik lui Yakone, lipindu-se de el de cum ajunseră lângă răsuflătoare.

Toklo îi privi preț de câteva clipe, după care începu să se agite.

— Ar putea să le ia toată ziua, mormăi el. Eu mă duc să caut o altă răsuflătoare.

Lusa îl urmă, uitându-se îngrijorată în direcția lui Kallik și Yakone. Simți un gol în stomac gândindu-se că se sepa-
rau — chiar și pentru scurt timp — în pustietatea aceea, însă în același timp nu voia ca ursul brun să creadă că îl lăsa singur. Spre ușurarea ei, Toklo găsi imediat o altă răsuflătoare și din acel loc îi puteau vedea pe Kallik și Yakone. Toklo se lăsă pe burtă lângă gaura aceea, icnind ușor. Lusa se așeză și ea pe banchiză, la mică distanță de el, dorindu-și să nu se fi simțit atât de inutilă.

„Nu mă pricep deloc la vânătoare“, recunoscuse ea abătută. „Și nici măcar nu am voie să stau de vorbă cu Toklo. S-ar supăra pe mine că fac gălăgie și alung focile.“

Oftă, punându-și labelle sub burtă, și așteptă resemnată. Somnul o învălui din nou, de parcă trupul ei s-ar fi cufundat încet într-un nisip mișcător. Tresări imediat cum auzi glasul lui Kallik și inima începu să îi bată mai tare.

— Hei, Toklo! Lusa! Yakone a prins una!

Lusa deschise ochii și o zări pe ursoaica albă apropiindu-se, în vreme ce Yakone o urma cu pași înceți, pentru că trăgea după el leșul focii.

Chiar atunci, apa din gaura pe care o păzea Toklo se învolbură, apărând mai multe bule de aer la suprafață. Lusa apucă să vadă botul unei foci ițindu-se afară. Toklo dădu cu laba, însă foca se scufundă la loc înainte să poată fi înhățată.

Toklo slobozi un răcnet furios. Se ridică și se întoarse către Kallik:

— Am fost cât pe ce s-o prind! De ce ați făcut atâta gălăgie?

Kallik se opri nedumerită.

— Îmi pare rău, spuse ea. Dar nu ai de ce să te superi. Yakone a prins deja o focă, așa că avem mâncare suficientă pentru toți patru.

Toklo rânji, dezvelindu-și colții.

— Tu ești mereu atentă să nu vânăăm mai mult decât ne trebuie! mârâi el.

Observând iritarea de pe fața lui Kallik, se ridică și Lusa în picioare.

— Vă rog să nu vă certați..., începu ea, însă ambii urși o ignorară.

— Da, este o risipă să ucizi două foci atunci când una este suficientă, i-o reteză Kallik.

Toklo vru să îi dea ursoaicei o replica acidă, însă fu întrerupt de Yakone, care lăsa vânatul la picioarele lui Kallik. Era o focă mare și grasă, din care aveau să se sature cu toții.

— Poftim, spuse Yakone. Haideți să mâncăm.

Însă își dădu seama că Toklo și Kallik începuseră să se certe, așa că se uită când la unul, când la celălalt, neștiind ce să facă mai departe.

— E totul OK? întrebă el, în cele din urmă.

— Desigur, îi răspunse Kallik, ațintindu-l pe Toklo cu privirea, curioasă dacă acesta îndrăznește să-i mai zică ceva. Frumoasă pradă, Yakone!

Apoi se ghemui pe banchiză, lângă leșul focii, și smulse o bucată de carne.

Pentru o clipă, Lusa fu sigură că Toklo avea să refuze partea lui din pradă.